

UZASADNIENIE

Decyzją numer (...) z dnia 9 lipca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że T. K., z tytułu zatrudnienia u płatnika składek Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., osiągał przychód, stanowiący miesięczne podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne: emerytalne i rentowe, chorobowe, wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne za miesiące: listopad i grudzień 2004 roku, a miesięczne podstawy wymiaru składek z tych tytułów - stanowią kwoty wskazane w decyzji. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ rentowy argumentował, że w okresach objętych decyzją T. K. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę przez płatnika składek - Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. [dalej MPK – Ł.] i z tego tytułu został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego. Ponadto, na podstawie umowy zlecenia, zawartej z (...) Związkiem Zawodowym (...) w Ł. świadczył pracę na rzecz własnego pracodawcy, tj. MPK – Ł.. Jak ustalił organ rentowy, od przychodów osiągniętych z tytułu wykonywania umowy zlecenia, w okresach podanych w decyzji, pracodawca nie deklarował składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, deklarując jedynie składki na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne od przychodów osiągniętych przez w/w z tytułu stosunku pracy.

(decyzja nr (...) k. 1-9 akt ZUS)

W odwołaniu od powyższej decyzji płatnik składek Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. , wniósł o jej zmianę i stwierdzenie, że nie jest płatnikiem składek dla ubezpieczonego z tytułu umowy cywilnoprawnej zawartej z (...) Związkiem Zawodowym (...) w Ł., a przychodu z w/w umowy nie uwzględnia się w podstawie wymiaru składek z tytułu stosunku pracy łączącego T. K. z MPK – Ł.. Ponadto płatnik wniósł o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych, a także o to, by Sąd wystąpił do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym czy art. 8 ust. 2a oraz art. 18 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zakresie w jakim nakłada na pracodawcę obowiązki płatnika składek, a w szczególności obowiązek uwzględnienia w podstawie ich wymiaru przychodu uzyskanego przez ubezpieczonego z tytułu umów o charakterze cywilnoprawnym zawartych z innym niż ten pracodawca podmiotem jest zgodny z art. 2 Konstytucji, w szczególności czy czyni zadość wynikającej z niego zasadzie prawidłowej legislacji, zasadzie budzenia zaufania obywateli do organów państwowych oraz zasadzie pewności i określoności prawa.

(odwołanie od decyzji – k. 2-5)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., w odpowiedzi na odwołanie, wniósł o jego oddalenie i o zasądzenie na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, podtrzymując dotychczasową argumentację, a nadto wskazując, iż kwestią konstytucyjności art. 8 ust. 2a i art. 18 ust. 1a ustawy systemowej zajmował się już Sąd Najwyższy, oddalając np. w sprawie I UK 259/09 skargę kasacyjną płatnika.

(odpowiedź na odwołanie – k. 8-10)

Zainteresowany Związek Zawodowy (...) w Ł., będąc reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika, na rozprawie w dniu 2 lutego 2015 roku, wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

(odpis protokołu rozprawy z dnia 2 lutego 2015r. - k. 14- 18)

Sprawa z odwołania od decyzji numer (...) – dotycząca T. K. została rejestrowana pod sygnatura akt VIII U 4324/13 i została załączona do akt sprawy VIII U 4321/13.

(zarządzenie - k. 12)

Po złożeniu, na rozprawie w dniu 4 marca 2015r., oświadczenia przez pełnomocnika ZUS o śmierci T. K. w 2011r. [a więc przed wydaniem zaskarżonej decyzji] – zarządzeniem z dnia 4 marca 2015 r., wydanym na rozprawie w tym dniu – sprawa z udziałem T. K. została wyłączona do odrębnego postępowania .

(zarządzenie w protokole rozprawy z dnia 2 lutego 2015 roku – k. 14 – 18)

T. K. zmarł w dniu 22 marca 2005 r., przed wydaniem zaskarżonej decyzji.

(kserokopia odpisu skróconego aktu zgonu k. 24)

Na rozprawie w dniu 22 maja 2017 roku – bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku w niniejszej sprawie – pełnomocnik MPK – Ł. i pełnomocnik ZUS zajęli stanowiska jak dotychczas. W imieniu Związku Zawodowego (...) w Ł., nikt nie stawił się

(protokół rozprawy z dnia 22 maja 2017 roku – k. 49)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W spornym okresie, ujętym w zaskarżonej decyzji, T. K. był pracownikiem płatnika składek – Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.. Był zatrudniony na stanowisku kierowcy autobusu – na podstawie umowy o pracę.

(okoliczności bezsporne)

T. K. zmarł w dniu 22 marca 2005 r., przed wydaniem zaskarżonej decyzji.

(kserokopia odpisu skróconego aktu zgonu k. 24)

MPK – Ł. zawarło ze Związkiem Zawodowym (...) w Ł. następujące umowy o świadczenie usług:

- z dnia 6 lutego 2004 roku na czas określony do dnia 31 marca 2005 roku, której przedmiotem było kierowanie pojazdami komunikacji miejskiej należącymi do MPK – Ł. oraz wykonywanie innych czynności związanych z obsługą pojazdów zgodnie z wymaganiami i zaleceniami MPK – Ł.,
- z dnia 23 marca 2005 roku na czas określony 3 lat, której przedmiotem było kierowanie pojazdami komunikacji miejskiej należącymi do MPK – Ł. zgodnie z wymaganiami i zaleceniami, włącznie z wykonywaniem innych czynności bezpośrednio i nierozdzielnie związanych z kierowaniem pojazdami komunikacji miejskiej,
- z dnia 30 maja 2007 roku na czas określony 12 miesięcy, której przedmiotem było kierowanie pojazdami komunikacji miejskiej należącymi do MPK – Ł. zgodnie z wymaganiami i zaleceniami, włącznie z wykonywaniem innych czynności bezpośrednio i nierozdzielnie związanych z kierowaniem pojazdami komunikacji miejskiej,
- z dnia 14 kwietnia 2008 roku na czas określony, tj. 36 miesięcy od dnia 30 maja 2008 roku, której przedmiotem było kierowanie pojazdami komunikacji miejskiej należącymi do Spółki (...) zgodnie z wymaganiami i zaleceniami, włącznie z wykonywaniem innych czynności bezpośrednio i nierozdzielnie związanych z kierowaniem pojazdami komunikacji miejskiej.

Załączniki do przedmiotowych umów w postaci instrukcji dla kierujących pojazdami komunikacji miejskiej oraz ramowych instrukcji stosowania kart eksploatacyjnych wprost odnosiły się do obowiązujących u płatnika składek przepisów wewnętrznych. Płatnik składek uregulował wynagrodzenie na rzecz Związku Zawodowego (...) w Ł. w wysokości ustalonej przez strony w paragrafie 4 w/w umów, zgodnie z fakturami wystawionymi przez Związek.

(bezporne, a nadto dokumenty znane Sądowi z urzędu w aktach kontroli ZUS: umowy znajdujące się w aktach ZUS, faktury znajdujące się w aktach ZUS)

Zgodnie z przytoczonymi umowami, Związek Zawodowy (...) w Ł. przekazywał co miesiąc do MPK – Ł. wykaz wszystkich osób zgłaszających chęć podjęcia pracy „z wolnego” na podstawie umowy o wykonywanie obowiązków służbowych prowadzącego pojazd komunikacji miejskiej. W wykazach tych oprócz imienia i nazwiska kierującego pojazdami komunikacji miejskiej należącymi do MPK – Ł. podawano także numer służbowy pracownika płatnika składek, a od 2007 roku także numery zawieranych z pracownikami umów zlecenia. Przedmiotowe wykazy były przekazywane raz w miesiącu do Kierownika D. P. MPK – Ł..

(bezsporne, a nadto dokumenty znane Sądowi z urzędu w aktach kontroli ZUS: umowy znajdujące się w aktach ZUS)

W celu realizacji w/w umów Związek Zawodowy (...) w Ł. zawierał umowy zlecenia z kierowcami i motorniczymi tramwajów zatrudnionymi w spornych okresach przez płatnika składek na podstawie umowy o pracę. Wśród pracowników z którymi Związek Zawodowy (...) w Ł. zawarł umowy zlecenia był m. in. zainteresowany.

(okoliczności bezsporne)

T. K., w spornym okresie, określonym w zaskarżonej decyzji, na podstawie umowy zlecenia zawartej ze Związkiem zawodowym wykonywał na rzecz swojego pracodawcy, tzn. płatnika składek, te same czynności, jakie wchodziły w zakres jego obowiązków pracowniczych, wynikających ze stosunku pracy łączącego go z MPK – Ł.. Czynności te realizowane były pod kierownictwem tego samego przełożonego, który był pracownikiem płatnika składek, zgodnie z grafikami. T. K. zgłaszał do kalendarza swoją gotowość do pracy poza normalnymi godzinami w ramach stosunku pracy. Dyspozytorzy na podstawie tych zgłoszeń opracowywali grafiki uwzględniając wpisy do kalendarza. Rozliczenie wynagrodzenia za wykonanie umowy zlecenia łączącej w spornym okresie zainteresowanego ze Związkiem Zawodowym (...) w Ł. było obliczane według stawki godzinowej i wypłacane oddzielnie przez Związek zawodowy. Czynności wchodzące w zakres umowy zlecenia zainteresowany wykonywał na sprzęcie należącym do MPK – Ł., zgodnie z obowiązującą w MPK – Ł. instrukcją dla kierujących pojazdami komunikacji miejskiej, a nadto był zobowiązany do przestrzegania i stosowania się do wewnętrznych przepisów obowiązujących w MPK – Ł.. Zainteresowany, pracując na umowę zlecenia na rzecz pracodawcy, kierował tym samym pojazdem i jeździł po tych samych trasach, nosił uniform służbowy MPK, a jego numer identyfikacyjny, gdy kierował pojazdami MPK realizując swoje obowiązki w ramach umowy cywilnoprawnej, różnił się tylko dodaniem jednej cyfry z przodu w porównaniu z numerem, który był mu przypisany podczas wykonywania umowy o pracę. MPK zdecydowało się zatrudniać zainteresowanego dodatkowo w takiej formie, ponieważ płatnik chciał w ten sposób uniknąć wypłaty wynagrodzenia za pracę w nadgodzinach, zainteresowany chciał zaś dorobić do pensji i wiedział, że każda godzina pracy przepracowana jako godzina nadliczbowa zostanie zaewidencjonowana jako praca na umowę zlecenia. MPK informowało o ilości godzin przepracowanych przez danego pracownika na podstawie umowy ze Związkiem, istniały też miesięczne wykazy ilości przepracowanych godzin. Wynagrodzenie za pracę z tytułu umowy o pracę w MPK i wynagrodzenie z tytułu umowy zlecenia ze Związkiem były odrębnie wypłacane pracownikom płatnika.

(dokumenty znane Sądowi z urzędu w aktach kontroli ZUS: umowy znajdujące się w aktach ZUS, okoliczności znane Sądowi notoryjne – także w związku z postępowaniem w sprawie VIII U 4323/13, także w sprawie VIII U 4321/13)

Płatnik składek w spornym okresie naliczył i rozliczył za zainteresowanego składki na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne jedynie z tytułu umowy o pracę. Odwołujący się nie naliczył i nie rozliczył za zainteresowanego składek na wspomniane ubezpieczenia od wynagrodzeń wypłacanych mu z tytułu umowy zlecenia zawartej ze Związkiem Zawodowym (...) w Ł..

(bezsporne)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po przeprowadzeniu postępowania kontrolnego w dniach od 7 stycznia 2013 roku do 1 marca 2013 roku, wydał zaskarżoną decyzję, w której stwierdził, że łączne przychody osiągnięte przez zainteresowanego u odwołującego się płatnika w spornym okresie, o którym mowa w kwestionowanej decyzji,

stanowią podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne tj. emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe oraz na ubezpieczenie zdrowotne.

(decyzja w aktach ZUS, protokół kontroli przeprowadzonej w okresie 7.01 – 1.03.2013 roku w aktach ZUS, załącznik do protokołu kontroli)

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie wyżej powołanych dokumentów i okoliczności, znanych Sądowi, notoryjnie,

Dodać należy, że powołane dokumenty nie były kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron, a Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, ażeby z urzędu poddać w wątpliwość ich wartość dowodową.

Sąd pragnie zaznaczyć, iż znaczna część dokumentów i okoliczności w niniejszej sprawie jest mu wiadoma z urzędu ze względu na wcześniej toczące się postępowania z odwołań MPK – Ł. od decyzji organu rentowego w przedmiocie zapłaty składek za pracowników zatrudnionych na podstawie umowy zlecenia przez Związek Zawodowy.

Podkreślenia wymaga fakt, iż strona odwołująca się nie kwestionowała faktu zawarcia umowy między MPK – Ł. a Związkiem Zawodowym (...). Nie kwestionowała też tego, że Związek zawodowy zawierał umowy z motorniczymi i kierowcami, jak również tego, że byli to pracownicy spółki (...). Ponadto pełnomocnik MPK nie kwestionował tabeli stanowiącej załącznik do protokołu kontroli ani kart wynagrodzeń znajdujących się w aktach sprawy. Należy podkreślić, że pełnomocnik organu rentowego w piśmie procesowym, zawartym w aktach sprawy VIII U 4326/13, w sposób szczegółowy wyjaśnił w jaki sposób Zakład wyliczył podstawę wymiaru składek, czego pełnomocnik odwołującego się nie negował. Odnosząc się do twierdzeń strony skarżącej, iż w decyzji zostały wskazane podstawy wymiaru składek, a nie wysokość składek oraz że decyzja nie zawiera rachunkowego wyliczenia co do wysokości składek, w ocenie Sądu – jako że do obowiązków płatnika należy dokładne obliczenie wysokości należnych składek – wystarczające dla prawidłowego dopełniania obowiązku składkowego jest podanie płatnikowi podstawy wymiaru składek. Ponieważ płatnik ma wiedzę na temat kwot stanowiących podstawę wymiaru składek wynikającą z jego wynagrodzeń, a podstawy wymiaru składek obejmujące umowę zlecenia zostały wskazane, przeto jedyne co należy zrobić, to dodać te dwie wartości, aby uzyskać wskazaną w decyzji podstawę wymiaru składek. Pamiętać należy, iż umowa o pracę i umowa zlecenia świadczone były ostatecznie na rzecz odwołującego się, na jego sprzeczanie i pod kierownictwem jego pracowników. Co więcej, to pracownicy odwołującego się wskazywali zapotrzebowanie na liczbę godzin oraz ustalali grafiki. Wyliczenia organu rentowego mogłyby zostać zakwestionowane przez odwołującego się tylko w sytuacji, gdyby po sprawdzeniu – choćby wrywkowo – wyliczeń ZUS, MPK było w stanie wskazać błędy. Ogólnie sformułowane poddanie ich w wątpliwość przy znanych zmiennych i sposobie liczenia nie zasługuje nawet na większą uwagę Sądu. Mając na uwadze powyższe, wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność prawidłowości wyliczeń dokonanych przez ZUS należało oddalić.

Sąd nie uwzględnił wniosku MPK o wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym, czy art. 8 ust. 2a oraz art. 18 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a w szczególności obowiązek uwzględnienia w podstawie wymiaru składek przychodu uzyskanego przez ubezpieczonego z tytułu umów o charakterze cywilnoprawnym zawartych z innym niż pracodawca podmiotem, są zgodne z art. 2 Konstytucji – zwłaszcza czy czynią zadość wynikającej z niego zasadzie prawidłowej legislacji, zasadzie budzenia zaufania obywateli do organów państwowych oraz zasadzie pewności i określoności prawa. W uznaniu Sądu nie ulega wątpliwości, iż wymienione artykuły są zgodne z ustawą zasadniczą, ponieważ dotyczą one sytuacji, gdy zleceniobiorca wykonuje zlecenie na rzecz swojego pracodawcy, co powoduje, że pracodawca ma pełną świadomość co do formy prawnej dodatkowego zatrudnienia swojego pracownika i zdaje sobie sprawę albo z łatwością może się dowiedzieć o wysokości uzyskiwanego przez niego wynagrodzenia z innego niż umowa o pracę tytułu. Nie chodzi zatem o nałożenie obowiązku rozliczania przez płatnika dochodów pracownika z nieznanymi pracodawcy źródeł, lecz wyłącznie takich, które mają bezpośredni związek z wykonywaną na jego rzecz pracą.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Na wstępie zauważyć należy, że decyzja o objęciu określonym tytułem ubezpieczenia społecznego, jak również decyzja ustalająca podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne ma charakter decyzji deklaratoryjnej, albowiem stwierdza jedynie zaistnienie stanu prawnego zgodnego z przepisami prawa ubezpieczeń społecznych. Na kształt decyzji dotyczącej ubezpieczenia wpływa tym samym jedynie fakt istnienia bądź nieistnienia tytułu do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, a w drugim przypadku – istnienie takiej sytuacji faktycznej, która odpowiada konkretnemu przepisowi regulującemu podstawę wymiaru składki.

W myśl art. 8 ust. 1 i ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2015.121), za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, a także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy.

Stosownie do treści przepisu art. 4 pkt 2 lit. a ustawy systemowej, płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne jest pracodawca – w stosunku do pracowników i osób odbywających służbę zastępczą oraz jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna pozostająca z inną osobą fizyczną w stosunku prawnym uzasadniającym objęcie tej osoby ubezpieczeniami społecznymi. W świetle powyższego przepisu, składki na ubezpieczenie społeczne za pracownika (art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej) odprowadza pracodawca, a za zleceniobiorcę/osobę świadczącą usługi (art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy systemowej) zleceniodawca.

Stosownie do treści przepisów art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U.1998.161.1106 ze zm.), podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych osiągnięty przez pracowników u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, z wyjątkiem składników wynagrodzenia wymienionych w § 2 powołanego wyżej rozporządzenia. Zgodnie zaś z dyspozycją przepisu art. 18 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w przypadku osób wykonujących pracę na podstawie umowy zlecenia, jeżeli umowę taką zawarły z pracodawcą, z którym pozostają w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonują pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostają w stosunku pracy, w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe uwzględnia się również przychód z tytułu umowy zlecenia.

Art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wskazuje natomiast, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Stosownie do **art. 81 ust. 1, 5 i 6** ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U.2008.164.1027 ze zm.), do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne pracowników stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób. Podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne pomniejsza się o kwoty składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i chorobowe finansowanych przez ubezpieczonych nie będących płatnikami składek, potrąconych przez płatników ze środków ubezpieczonego, zgodnie z przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych. Przy ustalaniu podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne, nie stosuje się wyłączeń wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną.

Przedmiotem rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie było ustalenie, czy wobec T. K., zatrudnionego w MPK – Ł. na podstawie umowy o pracę i wykonującego zlecenie zgodnie z umową łączącą go ze Związkiem Zawodowym (...) w Ł., ma zastosowanie przepis art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Jednocześnie Sąd zważył, że mimo, iż z wykładni funkcjonalnej powołanego wyższej przepisu wynika, że art. 8 ust. 2a ustawy systemowej rozszerza pojęcie pracownika dla celów ubezpieczeń społecznych, to jednak przepis ten, w szczególności w

zakresie dotyczącym „wykonywania pracy na podstawie umów cywilnoprawnych przez osobę, która umowę taką zawarła z osobą trzecią, jednakże w jej ramach wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy” nie może być interpretowany w całkowitym oderwaniu od przepisów kodeksu pracy.

Badając stanowiska zajęte przez strony w niniejszym postępowaniu Sąd Okręgowy miał też na względzie, że choć teza uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 roku (II UZP 6/09, OSNP 2010/3-4/46), powołana przez organ rentowy – w oderwaniu od jej uzasadnienia – wskazywałaby co prawda na objęcie pracodawcy obowiązkiem zapłacenia składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe pracownika w każdej sytuacji, gdy pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej z osobą trzecią, to jednak w uzasadnieniu tej uchwały, podobnie jak w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 lutego 2010 roku (I UK 259/09, LEX nr 585727), Sąd Najwyższy zawarł sugestię, iż art. 8 ust. 2a ustawy systemowej ma odniesienie „do pracy wykonywanej na rzecz pracodawcy” powiązanej funkcjonalnie i miejscowo.

Przypomnieć w tym miejscu wypada, że przepis art. 8 ust. 2a ustawy systemowej został dodany przez **art. 1 pkt 4 lit. b** ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 110, poz. 1256) i obowiązuje od dnia 30 grudnia 1999 roku. Przepis art. 8 ust. 2a ustawy systemowej wprowadził wyjątek od reguły przyjętej w art. 9 ust. 1 tejże ustawy, że umowa zlecenia jest zwolniona z obowiązku ubezpieczenia społecznego w sytuacji, gdy występuje u tej samej osoby obok umowy o pracę. Wolą ustawodawcy było objęcie ubezpieczeniem tej grupy osób, z którymi pracodawca zawierał umów cywilnoprawne celem uniknięcia ponoszenia zwiększonych kosztów, np. w związku z pracą w godzinach nadliczbowych. Wykładnia funkcjonalna, w uznaniu Sąd Okręgowy, wskazuje na to, że przepis art. 8 ust. 2a ustawy systemowej dotyczy co do zasady takiej pracy wykonywanej na podstawie umowy cywilnoprawnej na rzecz pracodawcy, która mogłaby być świadczona przez jej wykonawcę w ramach stosunku pracy z tym pracodawcą, z tym, że musiałby on wówczas przestrzegać przepisów o godzinach nadliczbowych, powierzeniu pracownikowi do wykonywania pracy innej niż umówiona (art. 42 § 4 k.p.) oraz innych ograniczeń i obciążeń wynikających z przepisów prawa pracy.

W tym miejscu warto przypomnieć, że zgodnie z treścią art. 22 § 1 k.p., przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i w czasie przez niego wyznaczonym, a pracodawca do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. Z art. 22 § 1 [1] i § 1 [2] k.p. wynika, że praca w tak określonych warunkach jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy bez względu na nazwę oraz że umowy o pracę nie wolno zastępować umową cywilnoprawną. Pracodawca i pracownik mogą zawrzeć jedną umowę o pracę na wykonywanie pracy tego samego rodzaju (zob. wyrok SN z dnia 13.03.1997 r., I PKN 43/97). Umowa – zlecenie zawarta przez pracodawcę z pracownikiem zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy przewidująca wykonywanie przez niego po godzinach pracy za ustalonym w niej wynagrodzeniem pracy tego samego rodzaju co określona w umowie o pracę, stanowi umowę uzupełniającą umowę o pracę (tak wyrok SN z dnia 12.04.1994 r., I PZP 13/99; wyrok SN z dnia 30.06.2000 r., II UKN 523/99). Oznacza to, że świadczenie tej samej rodzajowo pracy co określona w angażu pracowniczym poza normalnym czasem pracowników na podstawie kolejnych umów o pracę lub umów cywilnoprawnych (zlecenie, o dzieło) w rzeczywistości jest kontynuowaniem stosunku pracy i wykonywaniem pracy w nadgodzinach. Z tych względów, w świetle całokształtu materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie, w uznaniu Sądu, badana umowa zlecenia może być uznana za zawartą dla pozorów celem obejścia przepisów o nadgodzinach. Na mocy art. 58 § 1 k.c., czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy.

Z całym naciskiem wskazać należy, iż nie zasługuje na ochronę prawną strategia kadrowo-płacowa MPK – Ł. mająca na celu obniżenie kosztów pracy poprzez oczywiste naruszenie uprawnień pracowników do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Nie ulega wątpliwości, iż swym działaniem płatnik naruszył art. 151¹ k.p., zgodnie z którym

pracownik za pracę w godzinach nadliczbowych powinien mieć wypłacane wynagrodzenie w wysokości 150 % lub 200 % stawki godzinowej. Jednak nie dość, że MPK – Ł. naruszyło przepisy kodeksu pracy, uchybiło również obowiązkowi składkowemu. Za godziny pracy świadczone na podstawie umowy zlecenia zawartej z zainteresowanym Związkiem zawodowym wnioskodawca nie odprowadził żadnych składek, jednocześnie wynagradzając pracownika wedle jego normalnej stawki. A zatem w niniejszej sprawie koszt pracy każdej nadgodziny był dla MPK – Ł. nawet niższy niż godziny pracy w ramach normalnego czasu pracy, bowiem stawka dla pracownika była identyczna, a dodatkowo płatnik unikał obowiązku składowego. Sąd nie ma wątpliwości, iż było to zamierzone omijanie przepisów prawa pracy oraz ubezpieczeń społecznych.

Jedynie na marginesie Sąd pragnie zauważyć, iż w sytuacji, w której wnioskodawca dążył do uniknięcia wypłaty wynagrodzenia według stawki nadliczbowej, wystarczające było zatrudnienie przez skarżącego nowych pracowników, co na (...) rynku pracy nie powinno stanowić trudności. Natomiast w żadnym wypadku nie jest dopuszczalne omijanie zobowiązań składowych.

Przesłanką decydującą o uznaniu za pracownika osoby świadczącej w ramach umowy zlecenia pracę na rzecz swojego pracodawcy jest to, że w ramach takiej umowy wykonuje faktycznie pracę dla swojego pracodawcy, przez co uzyskuje on rezultaty tej pracy. Ustawodawca używając w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej zwrotu „działać na rzecz” posłużył się nim w innym znaczeniu niż w języku prawa, w którym działanie „na czyjąś rzecz” może się odbywać w wyniku istnienia określonej więzi prawnej (stosunku prawnego). Stosunkiem prawnym charakteryzującym się działaniem na rzecz innego podmiotu jest stosunek pracy, do którego istotnych cech należy działanie na rzecz pracodawcy (art. 22 k.p.). Również wykonujący zlecenie „działa na rzecz zleceniodawcy” (art. 734 i nast. k.c.).

W przepisie art. 8 ust. 2a ustawy systemowej zwrot ten opisuje sytuację faktyczną, w której należy zastosować konstrukcję uznania za pracownika. Jest nią istnienie trójkąta umów, tzn. po 1) umowy o pracę, po 2) umowy zlecenia między pracownikiem, a osobą trzecią i po 3) umowy o świadczenie usług między pracodawcą i zleceniodawcą. Pracodawca w wyniku umowy zawartej ze zleceniodawcą przyjmuje w ostatecznym rozrachunku rezultat pracy wykonanej na rzecz zleceniodawcy przez zleceniobiorców, przy czym następuje to w wyniku zawarcia umowy zlecenia/ świadczenia usług z osobą trzecią oraz zawartej umowy cywilnoprawnej między pracodawcą i zleceniodawcą (vide I. J. - J. „Konstrukcja uznania za pracownika w prawie ubezpieczenia społecznego”, (...) 2011/8/22-28).

Celem takiej regulacji było, jak podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 kwietnia 2014 roku (II UK 399/13, LEX nr 1458679), po pierwsze: ograniczenie korzystania przez pracodawców z umów cywilnoprawnych celem zatrudnienia własnych pracowników dla realizacji tych samych zadań, które wykonują oni w ramach łączącego strony stosunku pracy, by w ten sposób ominąć ograniczenia wynikające z ochronnych przepisów prawa pracy i uniknąć obciążeń z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne od tychże umów oraz po drugie: ochrona pracowników przed skutkami fluktuacji podmiotowej po stronie zatrudniających w trakcie procesu świadczenia pracy, polegającej na przekazywaniu pracowników przez macierzystego pracodawcę innym podmiotom (podwykonawcom), którzy zatrudniają tych pracowników w ramach umów cywilnoprawnych w ogóle nieobjętych obowiązkiem ubezpieczeń społecznych (umowa o dzieło) lub zwolnionych z tego obowiązku w zbiegu ze stosunkiem pracy (umowa agencyjna, zlecenia lub inna umowa o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy o zleceniu). Tym samym, dla celów ubezpieczeń społecznych zarówno wykonywanie pracy na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych z pracodawcą, jak i zawartych wprawdzie z osobą trzecią, ale gdy praca wykonywana jest na rzecz pracodawcy, jest traktowane tak, jak świadczenie pracy w ramach klasycznego stosunku pracy łączącego jedynie pracownika z pracodawcą, także w zakresie określenia osoby płatnika składek.

W niniejszej sprawie z bezspornego w tym zakresie stanu faktycznego wynika, że zainteresowany w ramach umowy zlecenia wykonywał te same czynności pracownicze na rzecz MPK, które należały do jego obowiązków w ramach umowy o pracę. W świetle wyższej cytowanego orzeczenia Sądu Najwyższego należy podkreślić, że nie ma żadnych podstaw, aby zastosowanie przepisu **art. 8 ust. 2a** ustawy systemowej ograniczać tylko do sytuacji, gdy pracodawca zatrudnia swojego pracownika równolegle na podstawie umowy cywilnoprawnej. Należy podkreślić, że umowy cywilnoprawne wymienione w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej (a także w jej art. 9 ust. 1) nie stanowią samodzielnych

tytułów obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym pracownika. W takiej sytuacji nie dochodzi również do zbiegu tytułów ubezpieczenia społecznego w rozumieniu art. 9 tej ustawy. W warunkach wykreowania przez ustawę szerokiego pojęcia pracownika zaskarżona decyzja wskazuje tylko, bez potrzeby ustalania tytułu ubezpieczeń, który podmiot jest płatnikiem składek i jaka jest prawidłowa podstawa wymiaru składek, zaś do wymierzania, pobierania składek na ubezpieczenie zdrowotne i prowadzenia rozliczeń z płatnikami składek właściwy jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych (art. 109 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych).

Konsekwencją konstrukcji uznania za pracownika jest konieczność opłacania przez pracodawcę składki na ubezpieczenie społeczne za osobę, z którą została zawarta umowa zlecenia, tak jak za pracownika. Stosownie do przepisu art. 32 ustawy systemowej, pracodawcę obciąża zatem także obowiązek poboru i odprowadzenia do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składki na ubezpieczenie zdrowotne za osobę „uznaną za pracownika”.

Bezspornie, T. K., w spornym okresie, w ramach umowy o pracę zawartej z MPK – Ł. pracował jako osoba kierująca pojazdami komunikacji miejskiej i równolegle, w ramach umowy zlecenia ze Związkiem Zawodowym (...) w Ł., świadczył w MPK – Ł. tożsame usługi, kierując przy tym pojazdami komunikacji miejskiej należącymi do płatnika składek. Poza sporem pozostaje i to, że pracodawcę ze zleceniodawcą, w podlegającym badaniu okresie, łączyły umowy o świadczenie usług przewozowych, na mocy których Związek Zawodowy (...) w Ł. miał zapewnić odwołującemu się kierowców należących do niego pojazdów komunikacji miejskiej, którzy wykonywaliby też inne czynności związane z obsługą pojazdów zgodnie z wymaganiami i zaleceniami MPK – Ł.. Zgromadzony materiał dowodowy pozwolił Sądowi Okręgowemu ustalić w sposób jednoznaczny, że zainteresowany wykonywał swoje zlecenie zgodnie z wykazami dostarczonymi raz w miesiącu przez Związek zawodowy płatnikowi składek, w których kierujący pojazdami byli wskazani z imienia i nazwiska, a od 2007 roku także podawano ich numer służbowy, przy czym odbywało się to w miejscu i czasie wynikającym z grafików, a nadto zainteresowany zobowiązany był przez cały ten czas w ramach umowy zlecenia stosować się do wewnętrznych przepisów jakie obowiązywały w MPK – Ł..

Sytuacja ta niewątpliwie, w ocenie Sądu Okręgowego, wyczerpuje dyspozycję przepisu art. 8 ust 2a ustawy systemowej, a skoro tak, to stosownie do wcześniejszych rozważań, pracodawca jest również płatnikiem składek na ubezpieczenie zdrowotne zainteresowanego z tytułu umów o współpracy w świadczeniu usług przewozowych zawartych ze Związkiem Zawodowym (...) w Ł..

Podkreślić należy, iż stosownie do przepisu art. 66 ust. 1 pkt 1a ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi lub ubezpieczeniem społecznym rolników, które są pracownikami w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Przy czym, w myśl przepisu art. 69 ust. 1 ustawy, obowiązek ten powstaje i wygasa w terminach określonych w przepisach o ubezpieczeniach społecznych. Przepis art. 66 ust. 1 pkt 1a „przenosi”, zatem na grunt przepisów ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych konstrukcję uznania za pracownika unormowaną przepisem art. 8 ust 2a ustawy systemowej. Brak odrębnego uregulowania w tej ustawie (w szczególności w przepisach art. 85-86), kto jest płatnikiem składek na ubezpieczenie zdrowotne osoby uznanej za pracownika (w rozumieniu art. 8 ust 2a ustawy systemowej), należy odczytywać jedynie, jako potwierdzające regułę wyprowadzaną z art. 32 ustawy systemowej.

Podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom zdrowotnym przez zainteresowanego w spornym okresie z tytułu umowy zawartej z odwołującym się jest konsekwencją objęcia go obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym jako osoby uznanej za pracownika (art. 66 ust. 1 pkt 1a ustawy w zw. z art. 5 pkt 43 ustawy i art. 8 ust 2a ustawy systemowej), a nie jako zleceniobiorcy (art. 66 ust. 1 pkt 1e ustawy). Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 22.02.2006 r. (sygn. I UK 227/05, Lex nr 272569), objęcie ubezpieczeniem to przynależność do określonej kategorii podmiotów w razie spełniania ustawowych przesłanek, podleganie natomiast wynika z objęcia ubezpieczeniem i oznacza przyznanie prawa powiązanego z nałożeniem obowiązku. Ponieważ ubezpieczony, z tytułu spornej umowy, przynależy do kategorii osób uznanych za pracownika, podlega ubezpieczeniu zdrowotnemu jak pracownicy, a w konsekwencji płatnikiem tych składek jest pracodawca, a nie zleceniodawca.

Za obciążeniem obowiązkiem rozliczania i poboru składek, łącznie na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne, tylko jednego podmiotu – pracodawcy – przemawia również zasada racjonalnego działania ustawodawcy. Przyjęcie odmiennej koncepcji (dwóch płatników składek – odrębnie na ubezpieczenie społeczne oraz na ubezpieczenie zdrowotne), skutkowałoby tym, iż to samo zdarzenie (tytuł prawny skutkujący obowiązkiem ubezpieczenia) pociągałoby „podwójne” obciążenie czasowe i ekonomiczne wywołane koniecznością prowadzenia rozliczenia, dokumentacji rozliczeniowej i poboru nie tylko dla dwóch podmiotów (pracodawca, zleceniodawca), ale również dla ZUS.

Przypomnieć trzeba, iż zgodnie z przepisem art. 81 ust. 6 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne pomniejsza się o kwoty składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe finansowanych przez ubezpieczonych nie będących płatnikami składek, potrąconych przez płatników ze środków ubezpieczonego, zgodnie z przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych. Obliczenie składki na ubezpieczenie zdrowotne zainteresowanych wymaga zatem uprzedniego wyliczenia kwoty składek na ubezpieczenie społeczne. Przypomnieć też należy stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2007 roku (III UZP 4/06, OSP 4/2008r. poz. 309), zgodnie z którym, co prawda ustawa systemowa rozróżniająca cztery ryzyka ubezpieczeniowe: emerytalne, rentowe, chorobowe oraz wypadkowe nie objęła ubezpieczenia zdrowotnego, to jednak należy przyjąć, że ubezpieczenie to jest też rodzajem ubezpieczenia społecznego, zaś jego odrębność wynika przede wszystkim z faktu odmiennego przedmiotu ochrony oraz odrębności organizacyjnej – ubezpieczenie zdrowotne jest bowiem realizowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Powyższe również przemawia za tym, aby sztucznie nie tworzyć „mnogości” płatników składek w sytuacji, gdy tytułem do ubezpieczeń jest jeden (ten sam) stosunek prawny. Pracownik, zleceniobiorca, świadczący usługi, w całości finansują składki na swoje ubezpieczenie zdrowotne. W ich interesie i ich obowiązkiem jest umożliwienie płatnikowi wywiązywanie się z terminowego rozliczania i odprowadzania składek na ubezpieczenie zdrowotne. Stosownie do przepisu art. 193 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, kto nie zgłasza wymaganych przepisami ustawy danych lub zgłasza nieprawdziwe dane mające wpływ na wymiar składek na ubezpieczenie zdrowotne albo udziela w tych sprawach nieprawdziwych wyjaśnień lub odmawia ich udzielenia podlega karze grzywny. W świetle powołanego przepisu, w sytuacji trójkąta umów z jakim mamy do czynienia na gruncie rozpoznawanej sprawy, to obowiązkiem ubezpieczonego jest udzielenie płatnikowi składek wszelkich niezbędnych danych pozwalających mu terminowo wywiązać się z obowiązków płatniczych wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Na koniec warto zauważyć, że przepis art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, normując konstrukcję uznania za pracownika w celu przeciwdziałania obchodzeniu prawa z pokrzywdzeniem pracowników w zakresie ich przyszłych uprawnień z ubezpieczenia, niewątpliwie realizuje zasadę wyrażoną w art. 2 Konstytucji RP, zgodnie z którą Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.

Co do samego sposobu wyliczenia podstawy wymiaru składek w zaskarżonej decyzji Sąd zważył, że organ prawidłowo określił ich wysokość, tj. poprzez zsumowanie wynagrodzenia z tytułu umowy o pracę i z tytułu umowy zlecenia. Sam sposób obliczenia był zgodny z art. 18 ust. 1 ustawy systemowej w przypadku składek na ubezpieczenia społeczne oraz z art. 81 ust. 1, 5 i 6 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w przypadku wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne. Dodać należy, że wynagrodzenie było odrębnie wypłacane przez MPK – Ł. z tytułu umowy o pracę i odrębnie przez zainteresowany Związek zawodowy z tytułu umowy zlecenia. Związek zawodowy złożył do akt sprawy karty wynagrodzeń zainteresowanego ubezpieczonego ze spornego okresu, które było ustalane i wypłacane według stawki godzinowej. Ponieważ płatnik składek zatrudniał pracowników, do których zadań pracowniczych należał obowiązek wyliczenia wysokości składek i jest w posiadaniu stosownej dokumentacji, przeto z uwagi na niekwestionowane karty wynagrodzeń dostarczone przez Związek zawodowy, w ocenie Sądu – wbrew temu co podnosił płatnik – nie zachodzi potrzeba powołania dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu księgowości. Pełnomocnik odwołującego się nie sprecyzował zarzutów co do prawidłowości wyliczenia podstawy wymiaru składek ani nie wskazał jakichkolwiek konkretnych przyczyn ich kwestionowania.

Należy podkreślić, że kontroli nie podlega sama decyzja jako taka, ale zawarte w niej rozstrzygnięcie. Na gruncie niniejszej sprawy w toku postępowania odwoławczego organ rentowy dostatecznie szczegółowo wyjaśnił sposób wyliczenia podstawy wymiaru składek, w tym także uwzględnioną wysokość przychodu pochodzącego od zleceniodawcy. (...) w postaci wykazu wynagrodzeń osiągniętych przez zainteresowanego z tytułu umowy zlecenia trafiły do odwołującego się i nie było przeszkód, by w toku niniejszego postępowania wskazać i ukonkretnić swoje zastrzeżenia, czego jednak strona odwołująca się całkowicie zaniechała. Z jednoznacznych ustaleń faktycznych wprost wynika, że organ rentowy bazował na informacjach z deklaracji składanych do organu rentowego przez MPK i Związek zawodowy, w którym widniały dane obrazujące podstawę wymiaru składek. Obie te podstawy zostały zsumowane i łącznie dały prawidłową podstawę wymiaru, obliczoną zgodnie z art. 18 ust. 1a ustawy systemowej. Odwołujący się nie wskazał na jakiegokolwiek dokumenty czy dane, z których wynikałyby inne wartości, niż przyjęte przez organ rentowy. Sąd nie znalazł zatem powodów do zakwestionowania wyliczeń organu rentowego, w sytuacji, w której sam odwołujący się nie podaje konkretnych zastrzeżeń. Podkreślenia wymaga, że z chwilą wniesienia odwołania płatnik stał się stroną procesu, a organ rentowy jego przeciwnikiem procesowym. Dodać trzeba, że płatnik był reprezentowany w niniejszym procesie przez profesjonalnego pełnomocnika z wyboru. Podporządkowanie się obowiązującym w procesie cywilnym zasadom, w tym zasadzie kontrydiktoryjności, wymaga, aby strony powoływały dowody na poparcie swych twierdzeń, albowiem sądy ustalają fakty na podstawie przeprowadzonych dowodów. Sąd nie jest zobowiązany do poszukiwania dowodów z urzędu, gdyż w myśl zasady kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach. To strony są dysponentem toczącego się postępowania dowodowego i to one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Powyższe jasno wynika z art. 3 k.p.c., który wskazuje, że na stronach spoczywa obowiązek dawania wyjaśnień co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i przedstawiania dowodów na ich poparcie.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł w punkcie drugim wyroku. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Stosownie do treści art. 98 § 3 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez wykwalifikowanego pełnomocnika zalicza się wynagrodzenie. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika, Sąd ustalił w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490), zgodnie z wnioskiem, według norm przepisanych, na kwotę 60,00 zł.

A.L.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi odwołującego się.